

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 458
din 12.08.2008**

Dosar nr.: 374/2008

Petiția nr.: 6807/13.05.2008

Petenți: D E

Obiect: acordarea sporului de mobilitate și a sporului de confidențialitate în
cuantum de 30% din salariul de bază

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul, reședința sau sediul petenților

I.1.1. D E , cu domiciliul în

II. Obiectul sesizării

2.1. Sesizarea petentei vizează discriminarea sa în raport cu colegii de serviciu care au solicitat și obținut în instanță, definitiv și irevocabil, acordarea sporului de mobilitate și a sporului de confidențialitate.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin petiția înregistrată cu nr.6807 din 13.05.2008, petenta solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării să se pronute cu privire la discriminarea creată relativ la situația sa și a colegilor de serviciu care au solicitat și obținut, în instanță, definitiv și irevocabil, acordarea sporului de mobilitate și a sporului de confidențialitate.

3.2. Petenta arată că în cazul său, instanța de judecată a obligat angajatorul la încadrarea sa în funcția de consilier juridic, însă instanța a respins capătul de cerere privind sporul de mobilitate și de confidențialitate.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare petiției înregistrate cu nr. 6807 din 13.05.2008, în temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată și art. 28-32 din procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, publicată în Monitorul Oficial nr. 348 din 6 mai 2008, a fost ridicată din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 7883 din 04.06.2008, excepția necompetenței materiale a C.N.C.D., motivată, a fost comunicată petentei, deoarece obiectul petiției viza aspecte corelative actului de justiție, în speță soluții pronunțate de instanțele de judecată.

4.3. Prin adresa cu nr. 7883 din 04.06.2008, Colegiul Director a solicitat petentei să își exprime propriile apărări față de excepțiile ridicate până la data de 16.06.2008.

4.4. Până la data soluționării petiției, petenta nu a comunicat punctul său de vedere, respectiv propriile apărări, față de excepțiile invocate.

V. Susținerile părților

Susținerile petentei

5.1.1. Pe fond, petenta arată că este încadrată în calitate de consilier juridic la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Vâlcea. Începând cu luna septembrie 2005 și până în luna octombrie 2006, petenta s-a aflat în concediu pentru creșterea copilului, iar în această perioadă, colegii din cadrul D.G.F.P. Vâlcea au promovat acțiune în instanță, obținând acordarea sporului de mobilitate și confidențialitate, în cuantum de 30% din salariul de bază. În acest sens sunt indicate decizia civilă nr. 529/R-C/13.06.2006, respectiv sentința civilă nr. 365/20.05.2006.

5.1.2. Petenta arată că, după reînceperea raporturilor de muncă, a solicitat încadrarea în funcția de consilier juridic superior și acordarea sporului de mobilitate și confidențialitate, precum și decontarea cheltuielilor privind reorganizarea profesiei de consilier juridic, în baza legii nr. 514/2004. Prin decizia nr 330/R/C/23.03.2007, Curtea de Apel Pitești a obligat angajatorul să încadreze petenta în funcția de consilier juridic superior, decontarea cheltuielilor privind reorganizarea profesiei de consilier juridic, dar nu a considerat că s-a făcut negociere directă cu angajatorul și a modificat în parte sentința, respingând capătul de cerere cu privire la acordarea sporurilor. În acest sens, este indicată sentința civilă nr. 134 din 29.01.2008 pronunțată de Tribunalul Vâlcea.

5.1.3. Petenta precizează că singura ei vină este aceea că nu a promovat ulterior acțiune din cauză că se afla în concediu pentru creșterea copilului la data promovării acțiunii de către colegii săi.

5.1.4. În raport cu situația sa, petenta invocă art. 2 din O.G. nr. 137/2000, art. 14 și art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 al.2 din

Codul Muncii, art. 25 al.2 și art. 29, art. 45 din legea nr. 188/1999, art. 25 al.2 din H.G. nr. 386/2007, Convenția cadru nr. 111/25.06.1958, Convenția OIM nr. 111/1958, legea nr. 511/22.11.2004, H.G. nr. 185/22.07.2005, O.G. nr. 2/2006.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1 **În fapt**, Colegiul Director reține că, în spetă, prin petiția înregistrată cu nr.6807 din 13.05.2008, petenta solicită Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării să se pronunțe cu privire la discriminarea creată între situația sa și a colegilor de serviciu care au solicitat și obținut, în instanță, definitiv și irevocabil, acordarea sporului de mobilitate și a sporului de confidențialitate. Petenta arată că în cazul său, instanța de judecată a obligat angajatorul la încadrarea sa în funcția de consilier juridic superior, însă instanța a respins capătul de cerere privind sporul de mobilitate și de confidențialitate.

7.1. **În drept**, analizând faptele reținute în petiție, **Colegiul Director** se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci **când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă**. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „**trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă** (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv**. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

7.3. Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art.

2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile* dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 *Stubbings et autres c/Royaume-Uni*, parag.75)

7.5. Având în vedere aspectele de mai sus precum și petiția dată, Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența art. 2 alin.1 al O.G. nr.137/2000, republicată.

7.6. Colegiul Director, raportat la obiectul sesizărilor analizează în ce măsură obiectul acestora este de natură să cadă sub incidența art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, care a dat naștere sau nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, și care circumstanțiat la situația petentei (petentului)/petenților (petentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

7.7 Colegiul Director ia în discuție excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul petiției, excepție invocată din oficiu, urmând a soluționa acest din urmă aspect.

În acest sens, se reține, astfel cum este formulată petiția, că petenta este consilier juridic la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Vâlcea. În perioada în care s-a aflat în concediu pentru creșterea copilului, colegii din cadrul Direcției au promovat acțiune în instanță, obținând acordarea sporului de mobilitate și confidențialitate, în cuantum de 30% din salariul de bază, fiind depuse ca probe la dosar, decizia nr. 529/R-C/13.06.2006, pronunțată de Curtea de Apel Pitești. Adresându-se justiției, prin decizia nr. 330/R/C/23.03.2007, Curtea de Apel Pitești a obligat angajatorul să încadreze petenta în funcția de consilier juridic superior, decontarea cheltuielilor privind reorganizarea profesiei de consilier juridic, dar nu a considerat că s-a făcut negociere directă cu angajatorul și a modificat în parte sentința Tribunalului Vâlcea, respingând capătul de cerere cu privire la acordarea sporurilor. În același sens, este indicată

și sentința civilă nr. 134 din 29.01.2008 pronunțată de Tribunalul Vâlcea. (vezi infra parag. 5.1.1.-5.1.3.)

7.8. Față de aceste aspecte invocate de petentă, și din punctul de vedere al incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, Colegiul Director este de opinie că în fapt, aspectele invocate în cauză, corelativ circumstanței concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință, se circumstanțiază ipso facto prin actul de justiție, respectiv prin pronunțarea unor sentințe ale instanțelor judecătorești. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit ia naștere prin efectul pronunțării hotărârilor judecătorești ipotetic neunitare și se materializează prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești de admitere a acțiunilor comparativ cu pronunțarea unei hotărâri judecătorești de respingere a acțiunilor, indicate de petentă, în condiții ipotetice de analogie sau comparabilitate. De altfel, se observă că prin sentința civilă nr. 365/20.05.2006 și decizia civilă nr.529/R-C/13.06.2006, colegilor petentei li s-a recunoscut dreptul la sporul de mobilitate și confidențialitate, iar prin decizia civilă nr. 330/R/C/23.03.2007, petentei nu i s-au recunoscut sporurile în speță. De asemenea, prin sentința civilă nr. 134/29.01.2008, instanța de judecată a respins ca neîntemeiată acțiunea petentei prin care a cerut obligarea D.G.F.P. Vâlcea la acordarea sporurilor în speță. (vezi în acest sens decizia civilă nr. 529/R-C/13.07.2006, sentința civilă nr. 365/30.05.2006, comparativ cu decizia civilă nr. 330/R/C/23.03.2007 precum și sentința civilă nr. 134/29.01.2008, infra parag. 5.1.1.-5.1.4. și înscrisurile depuse la dosar)

7.9. Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care **Curtea Constituțională** reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, **Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră.** În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. ...În scopul garantării independenței... prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor...prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. ...Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că **justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private.** Curtea reține, de asemenea, că **activitatea de judecată se**

înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

7.10. Colegiul Director ia act de art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

7.11. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurkc v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.12. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

7.13. De altfel, față de aspectul de fapt subsecvent al petiției ce decurge din modalitatea în care instanțele de judecată au interpretat și aplicat dispozițiile legale în materia sporurilor de mobilitate și confidențialitate relativ la situația petentei, Colegiul Director este de opinie că, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.)

7.14. Raportându-ne în acest sens, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale discriminării astfel cum este reglementată în art.2 alin.1 din O.G. nr.137/2000, republicată, Colegiul Director nu poate reține aspecte corelative actului de justiție per se, cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

7.15. Astfel cum s-a pronunțat în jurisprudența sa, Colegiul Director este de opinie că prin efectul interpretării neunitare a legii, se poate naște circumstanța ipotetică a unui tratament generic de excludere, restricție, preferință sau deosebire. Acesta circumstanță se poate materializa ipso facto într-un tratament

diferențiat prin efectul hotărârilor judecătorești contradictorii, având în vedere acordarea unor drepturi corelativ neacordării unor drepturi, în ceea ce privește persoane aflate în situații analoge. În acest sens, într-o cauză recentă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, a reținut că prin hotărârile judecătorești contradictorii, inclusiv ale curții supreme, efectul recunoașterii beneficiului drepturilor prevăzute de lege comparativ cu persoane aflate în situații similare cărora nu li s-a recunoscut același beneficiu al drepturilor, a rezultat în încălcarea art. 14 în conjuncție cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. (vezi în acest sens cauza Beian împotriva României, Hotărârea din 6 decembrie 2007, cererea nr. 30658/05)

7.17. Însă astfel cum a reținut în jurisprudența sa, Colegiul Director a luat act că în sesizarea unor chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea unor instanțe judecătorești, în scopul de a „asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României”, legiuitorul român a instituit procedura recursului în interesul legii. Astfel, potrivit art. 329 C. Proc. Civ. recursul în interesul legii are ca obiect, în exclusivitate, chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. Potrivit alin. 3 al art. 329 C. Proc. Civ. „Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe”. Competența de a se pronunța asupra recursului în interesul legii revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, în Secțiuni Unite, cu participarea și concluziile reprezentantului Ministerului Public.

7.18. Relativ la obiectul petiției, Colegiul Director reține că Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat prin Decizia nr. LXXVIII (78) din 5 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 553 din 22/07/2008, soluționând recursul în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale privind admisibilitatea acordării consilierilor juridici, cu statut de funcționari publici, a prestațiilor suplimentare în bani, reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate. Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat ca „că nu se pot negocia de consilierii juridici cu statut de funcționari publici prestațiile suplimentare în bani, reprezentând clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate, în condițiile prevăzute de art. 25 și 26 din Codul muncii. Această categorie poate beneficia de sporuri salariale în condițiile stabilite prin acte normative de salarizare a funcționarilor publici și de legislația specifică autorității sau instituției publice în care își desfășoară activitatea”.

7.19. În acest sens, Colegiul director observă că Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut următoarele: „Potrivit art. 2 din Legea nr. 514/2003, modificată prin Legea nr. 246/2006, consilierul juridic poate fi numit în funcție sau angajat în muncă în condițiile legii. În acest sens, prin art. 3 din același act normativ se stabilește: "(1) Consilierul juridic numit în funcție are statutul funcționarului potrivit funcției și categoriei acesteia. (2) Consilierul juridic angajat în muncă are statut de salariat.”

Ca urmare, în raport cu aceste reglementări legale, profesia de consilier juridic se exercită fie în baza unui raport de serviciu în condițiile prevăzute de Legea nr. 188/1999, republicată, fie în baza unui raport juridic de muncă în urma încheierii unui contract individual de muncă potrivit dispozițiilor Codului muncii. De aceea, consilierilor juridici numiți în funcție, în privința drepturilor și obligațiilor

ce decurg din raporturile de serviciu, le sunt aplicabile atât norma generală, reprezentată de Legea nr. 188/1999, republicată, cât și dispozițiile speciale conținute în Legea nr. 514/2003, modificată prin Legea nr. 246/2006. Astfel, în art. 6 din Legea nr. 514/2003, modificată prin Legea nr. 246/2006, se subliniază: "consilierii juridici au drepturile și obligațiile prevăzute de lege potrivit statutului profesional și reglementărilor legale privind persoana juridică în serviciul căreia se află sau cu care are raporturi de muncă."

Rezultă din aceste prevederi că însuși legiuitorul face distincție între cele două categorii de consilieri juridici, sub aspectul statutului acestora, cu consecințe în ceea ce privește sfera și conținutul drepturilor și obligațiilor ce le revin. Totodată, este de observat că, prin art. 60 alin. (1) din Statutul profesiei de consilier juridic, se statuează că pentru activitatea sa profesională consilierul juridic are dreptul la o remunerație de bază, stabilită prin negociere pentru consilierul juridic având statut de salariat sau conform legilor speciale pentru cel numit în funcție.

Mai mult, dispozițiile exprese referitoare la negocierea prestațiilor suplimentare, cu privire la alin. (2) al aceluiași articol, îi vizează exclusiv pe consilierii juridici având statut de angajați în baza unor contracte individuale de muncă, susceptibile de negocierea unor clauze suplimentare, cum ar fi clauza de mobilitate și cea de confidențialitate. De altfel, asemenea clauze specifice sunt prevăzute numai în Codul muncii, iar nu și în dreptul comun aplicabil funcționarilor publici. Or, în privința drepturilor salariale ale funcționarilor publici este exclusă stabilirea acestora prin negociere, întrucât ele nu pot fi determinate decât în conformitate cu dispozițiile legii privind sistemul unitar de salarizare pentru funcționarii publici, mai ales că sporurile convenite funcționarilor publici nu pot fi altele decât cele prevăzute de legislația specifică acestei categorii.

De aceea, negocierea unor astfel de clauze apare inadmisibilă pentru categoria consilierilor juridici cu statut de funcționar public, iar o interpretare contrară ar echivala cu o nesocotire a regulilor ce guvernează raportul dintre norma generală și cea specială și aplicarea acesteia din urmă în afara limitelor permise de legea-cadru.

Așadar, consilierii juridici cu statut de funcționari publici nu pot negocia clauza de mobilitate și clauza de confidențialitate în condițiile prevăzute de art. 60 alin. (2) din Statutul profesiei de consilier juridic, raportate la dispozițiile art. 25 și 26 din Codul muncii, însă pot beneficia, în condițiile prevăzute de actele normative aplicabile funcționarilor publici și legislației specifice autorității sau instituției în care își desfășoară activitatea, de sporurile de salarizare specifice funcționarilor publici".

7.20. Dincolo de aceste aspecte, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și îndeplinirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director, este de opinie

că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauza Van de Hurke v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands, 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

7.21. Având în vedere motivele expuse și înscrisurile aflate la dosar, Colegiul Director urmează a admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. în raport cu aspectele care fac obiectul plângerii.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării relativ la obiectul plângerii, ridicată din oficiu în cauză
2. O copie a hotărârii se va comunica petentei.
3. O copie a hotărârii se va transmite dnei. D. E , cu domiciliul în

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

(CO)
ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

C.N.C.D.
Vicepreședinte
CORINA COMȘA

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

NIȚĂ DRAGOȘ TIBERIU - Membru

TRUINEA PAULA ROXANA – Membru

MONICA VASILE - Membru

Data redactării 14.08.2008

Red. G.D., Tehnored G.D., 3 exem.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

